Nat var Mathee død. For Ragnhild var ingen Hvile at finde, hun skiftede kun Sygeværelse, thi Thorstein var smittet af Jenten, han havde vaaget over, og Sygdommen havde taget slik Styrke med ham, at der kun var ringe Haab om Frelse; Moderen delte trolig Arbeidet med hende, men efter faa Dages Forløb var ogsaa hun angrebet af samme Sygdom. Da Ingebjørn mærkede de første Symptomer paa Feberen, sendte hun Bud efter Signe; hun kom vel, men turde ikke træde ind i Huset af Angest for Smitten. Ingebjørn maatte gaae ud til hende.

»Kjære, for Sorg der er kommet over Huset dit; En si'r, at Sønnen din gaaer ikke fra det denne Gangen!«

»Dum Prat det! Faaer han blot ordentlig Pleie, blir han nok rask igjen; men Sygdommen staaer i Kroppen min, jeg ligger nok, jeg ogsaa, før Kvelden falder paa.«

»Kors, troer Du, Ingebjørn!« sagde Signe og trak sig ræd tilbage.

»Saa skjønner Du nok, at det vil blive for stridt for Ragnhild at passe os Begge, det er derfor ikke mere end Ret, at Du tager Thorsteins Pleie paa Dig — han er jo næsten Manden din.«

«Jeg, passe Thorstein!« sagde Signe forskrømt; »Kjære, nei — det gjør jeg ikke — om jeg selv fik Smitten!«

»Ragnhild gjør det dog — og hun skal ikke giftes med ham.«

»Ja Ragnhild! Den Jenten holder nok mere af Thorstein end bra er, hun tog ham gjerne ifra mig, kunde hun faae raade.«

»Jeg troer Du vil, Signe. Brav er Jenten, det har hun viist! Er Du for ræd til at passe Sønnen min, er han saa vist for god til at blive Manden din; kryb Du i Arnekrogen hos Morfar og pas Dig vel, at ikke Smitten løber efter Dig og henter Dig ind. Den, som vil være Kone og Mor, faaer ikke være ræd for Sygdom.«

Ingebjørn gik hastig ind, uden at see efter Signe. Den rige Jenten stod som lynslaaet; slik Medfart havde hun aldrig kjendt til, hun vendte sig harmt om imod Huset, knyttede Haanden i magtesløs Vrede og raabte halvt høit:

»Det faaer Du saa vist betale mig, Ragnhild!«

Saa gik hun hjem til Morfar og fortalte ham en forfærdelig Historie om Ingebjørn og Ragnhild og den leie Gut, som laa syg — hun vilde aldrig tage ham til Manden sin, det havde hun ogsaa sagt til Mor hans, nei, saa var dog Gaarden til Ola Høgnes større, og bedre var det at blive hans Kone end denne Rarlings, som ikke vidste, om han vilde see til den Siden, En gik.

»Saa mener Du vel jeg skal give Ola Høgnes Jaordet dit; Du skjønner han kan være Far din.«

»Han kan betale Aarene sine med blankt Sølv,« svarede hun rask, men føiede hurtig til: »Jeg liker ham nu som han er, gjør jeg.«

»Naar Du har greiet Sagen med Dig selv, faaer jeg vel greie den med ham; vær kun tryg, Barnet mit, vi kan ha' Bryllup paa Gaarden hvad Dag Du lyster.«

Saa tog Gamlingen Hatten ned af Knaken og Stokken i Haand og stulrede bort over til Høgnes. Men Signe sank i Knæ og graadt som fandtes der ingen Smil i Verden mere. Saa reiste hun sig op og sagde:

»Nu er den Sygen ovre, jeg graater saa vist ikke mere af Kjærlighed! Stakkars Gamling, for lei Kona Du faaer i mig! Men det er Ragnhilds Skyld — dog, Thorstein skal hun aldrig faae — han er stolt paa sin Vis, den Lov, hun fra idag faaer her i Bygden, skal ikke friste ham.«

Saa tog hun Rokken frem og spandt, som skulde hun tjene Brødet derved. —

Paa Nordhøi saae det sørgeligt ud, Dødens Engel skyggede med sine mørke Vinger over Gaarden, saa Lyset knapt mægtede at titte ind i Sygeværelset, hvor Ragnhild gik imellem Moderens og Sønnens Seng og pleiede dem med utrættelig Omhu. Hvergang Dødsengelen sænkede Vingen over Thorsteins Seng, laa Ragnhild hulkende paa Knæ og bad saa inderlig en Bøn, at den naaede did, hvor Kjærlighed har sit Hjem, og som et Gjenskin lyste den op i det mørke Kammers og støttede Livskraften, som holdt paa at svinde. Thorstein havde været uden Samling i otte Dage, og Ingebjørn laa stille hen. Naar Ragnhild forlod Kammerset, kunde den stærkeste Gut paa Gaarden ikke magte Thorstein, saa vild var han; men lagde hun blot den lille Haanden sin paa ham, saa tøilede hun de vilde Magter, som rasede i ham, og han blev liggende i Sengen, men talte over sig. Af alt Det, han sagde, drog Ragnhild mangen Slutning, der lod det klare Lys falde over Meget, som før havde været mørkt for hende.

»Hans Hjerte er mit,« sagde hun sagte hen for sig, og et lykkeligt Smil drog over hendes Ansigt; »men ligevel har han troet ilde om mig — med et Ord kunde jeg blaase al Tvivl bort fra ham — dog, hvad nytter det Alt, han har jo givet hvad mit var til en anden Jente, og, ak — hun kan ikke like ham, som det fattige Bygdebarn gjør.«

Saa sad hun stille en Stund og saae paa de febervilde Øine og glødende Kinder, som hvilede paa Puden; hun skjønnede hun havde Magten over ham og drog et dybt Suk.

»Ikke saa vilde jeg tage ham fra Signe, selv om jeg kunde,« sagde hun. »Ufredens Sæd vil jeg ikke saae paa Gaarden her til Tak for Brødet, jeg fik — den fattige Jente vilde skille Moder og Søn ad — Ingebjørn tog mig aldrig i Huset som Datter, om Thorstein gav mig Hjertet som Mand — nei, jeg faaer drage af Bygden saa fort han bliver rask! Gud skee Tak, jeg fik Lov at pleie ham i Sygdommen, nu vil han aldrig glemme Bygdebarnet, som vil længte sig tildøde efter ham.«

Ingebjørn begyndte allerede at komme sig, da Thorsteins Sygdom blev værst. Hun laa og sov rolig, og Sønnen hendes havde ogsaa fundet Hvile efter et heftigt Feberanfald. Ragnhild sad tæt op til Sengen hans, det sorte Haar omslørede hende i hele dets Rigdom, da hun havde taget det varme Tørklæde af Hovedet; med begge Hænder for Ansigtet skyggede hun for Natlampen, hvis Skjær faldt hende i de trætte Øine, som vare syge af Nattevaagen og Graad. Pludselig lød en mat, men ak, saa kjær Stemme tæt ved hende.

»Kjære, tag Haanden ifra Øinene, jeg kan jo ikke see Dig.«

Forskrækket tog hun Hænderne bort og mødte Thorsteins Blik, som kjærligt hvilede paa hende.

»Kors, saa Du skræmte mig — jeg troede Du var sovnet ind.«

»Jeg saae bare paa Dig, Ragnhild, for snild Du er! Havde Du ikke stelt saa godt med mig, var jeg saa vist død nu.«

»O Tak, Thorstein, Tak!« sagde hun hulkende og kyssede hans Haand.

Han tog ikke Blikket sit fra hendes blege Ansigt, hvor Anstrengelse og Afkræftelse stod malet i hvert Træk, saa strøg han sig med Haanden hen over Øinene, som vilde han skjule de Taarer, der langsomt rullede ned.

»Seer Du, Ragnhild, nu føler jeg, at jeg kommer mig, hvis Du ikke skræmmer Sundheden fra mig ved selv at blive syg! Kjære, læg Dig ned og sov, Du trænger saa høilig Hvile, Du.«

Som et lydigt Barn lagde hun sig ned paa Løibænken med Armen til Hovedpude, og sov strax efter ind. Men Thorstein tog ikke Øiet fra hende. Han tænkte paa de lange Nætter og Dage, det stakkels Barn havde siddet ved hans Seng, og han lovede sig selv, at kunde han hjelpe, skulde hun saa vist blive lykkelig. Saasnart han blev rask, vilde han opsøge den mørke Fyren, og tvinge ham til at ægte det stakkels Barn, som hverken havde Far eller Mor at holde sig til.

Da Ragnhild vaagnede op næste Morgen, skinnede Solen klart ind i Kammerset; hun fløi forskrækket op og saae sig om, men begge hendes Syge sov trygt og roligt, og nu drog hun Pusten let, hun følte, at Dødsengelen havde forladt Huset. —

Alfonso Cortez gik Aftenen efter sit sidste Møde med Ragnhild atter op til Sæteren, men fandt istedetfor den vakkre Ragnhild Smedens Inger.

»Hun er ræd mig, derfor har hun forladt Sæteren,« tænkte han. »Jeg faaer at tale med Skolelæreren, han er jo hendes Ven.«

Saa gik han næste Morgen hen til Skolelæreren og talte med ham, men den Opmuntring, han fik der, var ikke stor, dog lod han ikke Modet synke, han tænkte, hun kom nok til at holde af ham, naar de talte oftere sammen. Han var meget i Bygden for at faae Anledning til at træffe hende. Skibet var seilet bort uden ham, han kunde ikke forlade Norge uden at faae Søskendebarnet sit med sig til Spanien. Der blev Tale i Bygden om den fremmede Mand, som saaes der saa ofte, og Ingen vidste ret, hvorledes det gik til, men Ragnhilds Navn blev sat ved Siden af hans.

Imidlertid gik Tiden sin rolige Gang; Græsset var slaaet og Kornet stod høit; det modnes først sent i disse Egne. De Syge paa Nordhøi vare oven Senge, Ingebjørn var taalelig flink tilbens, men Feberen havde taget stærkere Tag med Sønnen hendes; han kunde kun gaae smaa Strækninger og støttende sig ved Ragnhilds Arm, men glad saae han ud det meste af Tiden, thi han lod Fremtiden hvile bag det nedrullede Tæppe, den laa jo desuden i Guds Haand, og bedre Formynder kunde den ikke have; saa nød han Lykken, som Nutiden gav ham, i fulde Drag, og Ragnhild var saa lidet vant til dette velsignede Solskin, at hun rigtig trivedes i det og havde faaet sine røde Kinder og sit smukke Udseende tilbage. Stund imellem kom Fremtiden som en truende Sky paa hendes Glædes Himmel, men et venligt Ord fra Thorstein blaaste den rent bort. Dog, Himmelens stille Fred og Lykke kan ikke trives længe paa Jorden. Sorgen kom og truede med at kue Ragnhilds unge Sjæl, kun Stolthed hjalp hende bære den; den kan ofte være god Hjelp for en liden Stund, men i Længden trænger man til en bedre Støtte, naar Sorg og Ydmygelse komme, dog den havde Ragnhild ikke funden endnu.

Ingebjørn saae med Uro paa de Unges Færd, og med Skræk opdagede hun Thorsteins Følelser for Bygdebarnet; da tyede hun i Tanken til Signe, hun tænkte, hun havde vel ikke taget Ordet slikt det var sagt i Vrede, men ventede nok paa Sønnen hendes; det var vel ikke til hverdags en saadan Gaard blev budt hende, hun vilde see at stuldre ned til Thrond og godsnakke med Signe, det kunde dog vist aldrig blive saa farligt at faae hende bragt til Fornuft. Saa gik hun, svag som hun endnu var, henad Veien for at udføre sit Forsæt, men langt var hun ikke kommen, da hun mødte Ola Høgnes.

»Vel opstanden, Ingebjørn, det er bra Du kom paa Benene dine igjen,« sagde han og rakte hende Haanden.

»Det var nok det, Ola! Det er ellers svært saa fint Du er klædt idag, er her kanske Lag i Bygden? En har været syg saa længe, saa En veed ikke hvad der hændes hos Kjendinger og Venner!«

»Kors, Ingebjørn, er det sandt, at Du ikke veed, at jeg skal giftes om kort Tid?«

»Bryllupsnyt trænger ikke ind i Sygestuen, maa troe, ellers havde jeg vel spurgt det.«

»Det er allerede en gammel Historie, jeg har altid syntes fælt godt om den vakkre lille Signe, Thronds Barnebarn, og Gaarden er jo brav at tage med.«

Det gav et Skvæt i Ingebjørn, og Hjertet stod et Øieblik stille, saa tog hun fast om Stokken, hun holdt i Haanden, og sagde fuldkommen rolig:

»Til Lykke, Ola, til Barnet Du tager ind til Dig — Du kan saa pas være Bestfar hendes.«

»Det har ikke skræmt hende bort ifra mig — hun er svært glad i mig, men i Kisteklæderne maa jeg være hver Dag,« og han lo glad.

»Det skjønner jeg nok, hvad Aarene har taget faaer Klæderne hjelpe paa. Nu har jeg ellers gaaet nok for idag — En faaer spare paa Kræfterne sine.«

»En faaer nok det.«

Saa skiltes de, men det var Alt, at Ingebjørn aarkede at komme hjem, saa svært havde den Nyhed taget paa hende. Da Kvelden faldt paa, og Thorstein laa i Sengen, kaldte Ingebjørn Ragnhild ind til sig og sagde:

»Du har opført Dig nok saa brav i Huset mit, den Tid Du har været her, og ikke saa skal Du jages af Gaarde nu; men seer Du, Barnet mit, han Thorstein seer paa Dig med blide Øine, jeg liker det ikke, for Du skjønner jo nok, at jeg aldrig giver mit Minde til, at Du tager Sønnen fra mig — et fattigt Bygdebarn, som ikke veed, hvor i Verden hun er kommet fra, og om Forældrene hendes vare skikkelige Folk, kan ikke blive Kona her paa Gaarden, og tager Sønnen min Dig imod min Villig — saa drager jeg af Huset den Dagen, Du flytter ind.«

Ragnhild stod som forstenet, slikt havde hun aldrig ventet, Graaden sad hende i Halsen; hun var ikke god for at faae Ordet frem.

»Nu, Barnet mit, see ikke saa forskræmt ud som en liden Fugl, En har skudt Vingen paa, det var ikke saa vondt ment, jeg liker Dig svært godt — men jeg vilde blot lade Dig vide min Mening, vi ere jo lige gode Venner for det.«

»Lige gode Venner for det.« klang det i Ragnhilds Hjerte som en Gravsang, det suste for hendes Øren og Benene hendes skjalv. Saa tog hun fast om en Stol, men satte sig ikke.

Ingebjørn blev ræd ved at see paa hende, slikt havde hun ikke seet før, saa den Jenten dog saae ud — det var, som Blodet ingen Dæmning kjendte, men vilde bane sig Vei igjennem Huden, saa blev hun i et Nu saa hvid som et Linklæde og Hænderne slap Stoleryggen.

»Du skal være uræd for mig, Ingebjørn,« sagde hun langsomt, »jeg drager af Bygden om kort, og fra Gaarden i denne Stund, og aldrig — aldrig skal den fattige Jente blive Sønnekone din, bad Du mig end derom paa dine Knæ.«

Saa vendte hun hende Ryggen og skred henimod Døren; men Ingebjørn ilede efter hende og holdt hende tilbage.

»Er Du tullet, Jente, at gaae nu vilde dræbe Thorstein, han maa Intet ane, først naar han er ganske rask, faaer Du tage bort. Du skal ikke være sorgfuld, jeg skal sørge godt for Dig — paa nogle hundrede Daler kommer det ikke an, Barnet mit.«

»For Thorsteins Skyld vil jeg blive paa Gaarden, det er Alt, hvad jeg kan gjøre for Dig nu, Ingebjørn; men Pengene dine faaer Du saa vist beholde, jeg vilde sulte, før jeg tog en Skilling fra din Haand.«